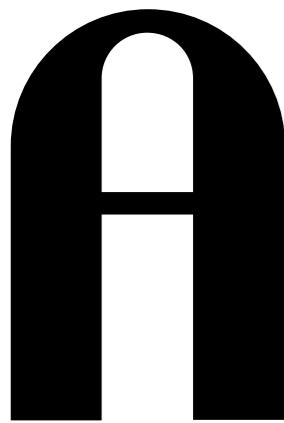

KATARZIA: Budem sa milovať s hudbou

Od februára pripravuje svoj druhý album *Agnostika*, na ktorom okrem iných spolupracuje s bubeníkom Martinom Valihorom a basgitaristom Marekom Minárikom. Autorka žánru girl folk je jednou nohou v Bratislave a tou druhou v Prahe, kde už takmer rok žije so svojím priateľom. Rozhovor vznikol niekoľko týždňov, v pauzách medzi nahrávaním, meditovaním a cestovaním.

agnostiku ste pripravovali dva roky. Prednedávnom sa začalo s jej nahrávaním, ktoré prebieha v Bratislave aj v Prahe, čo musí byť dosť náročné. Čo vás viedlo k tomuto rozhodnutiu?

Album som donedávna pripravovala spoločne s Patrikom Hlavenkom (*český jazzový gitarista a skladateľ, pozn. red.*). Naše cesty sa ale rozišli, pretože každý máme inú predstavu o tom, ako by mali skladby znieť, a tak teraz hľadám nového producenta. Asi ho už mám, no zatiaľ si to nechám pre seba. Patrik pôvodne našiel niekoľko skvelých muzikantov v Prahe, ale keď sme začali ladiť termíny, nikdy to nevychádzalo. Dohodli sme sa, že na albume budeme zatiaľ pracovať sami. Mne to však nedalo, chcela som nahráť rytmickú sekciu a vnútorne som sa bránila, aby to všetko bolo z počítača. Najskôr som si predstavovala, že *Agnostika* bude elektronický album, časom som však zistila, že technicky toho ešte nie som schopná. Celé moje písanie, na ktorom stojí moja tvorba, je pravdivé. Preto mi napadol koncept so živými ľuďmi. Chcela som, aby sme všetko hrali naživo, presne tak, ako to bude natočené. A tak som chodila po Prahe a snažila sa nájsť dobrého bubeníka. Niektorí boli super, ale na nahrávanie nemali čas a nakoniec som sa s nikým nedohodla. O pomoc som požiadala aj Martina Valihoru, s ktorým sa poznám od svojich deviatich rokov. Napísala som mu, že dôverujem svojim starým kamarátom a kontaktom na Slovensku, a že hľadám niekoho, kto by zahral hip-hop na bubnoch. Martin sa ponúkol sám. Nebrala som to vážne, pretože som vedela, že nemá čas a ani som si našu spoluprácu nevedela dobre predstaviť. A o dva týždne sa ozval, s tým že kde má tie demá. Uvedomila som si, že to zrejme myslí vážne, tak som to začala riešiť. Do celého procesu zasiahol Patrik, ktorému napadlo osloviť Mareka Minárika, ktorý by nám nahral basu. Martin aj Marek majú málo času, navyše obaja majú rodiny a deti, preto som ich nechcela ťahať do Prahy. Snažila som sa vytvoriť im ideálne prostredie, aby nemuseli opúšťať domovy. Tak som vybavila nahrávanie v bratislavskom štúdiu Lavagance.

Koľko skladieb ste nakoniec z demonahrávok vybrali a kedy by malo byť album hotový?

S Patrikom sme v Prahe nahrali demo verzie s osemnástimi pesničkami, z ktorých použijeme asi dvanásť alebo trinásť. Tento týždeň sme začali s nahrávaním mojich spevov a dnes budeme nahrávať gitaru. Plánujeme pripraviť štyri kľúčové tracky, no a potom to celé dokončíme. Album by mal vyjsť v druhej polovici roka.

Pre album ste vybrali dosť nezvyčajný názov. Z histórie viem, že jeho autorom je darvinista Thomas Henry Huxley a byť agnostikom znamená popierať existenciu Boha.

Slovo agnostika som si odvodila a vymyslela v rámci práce so slovenčinou. Volá sa tak aj moja diplomová práca – filmový scenár k celovečernému filmu, ktorý nikdy nikto nenatočil a dúfam, že ani nenatočí. Je to veľmi intímny rukopis s autentickými dialógmi a príliš konkrétnymi osobami. Nad scenárom sa sedí dlho a nepovažujem ho za úplne dokončený, čo sa týka jeho dramaturgie. Zatiaľ nemám motiváciu ho prepísať tak, aby som s ním bola spokojná. S pojmom agnostika však pracujem ďalej v rámci hľadania a toho, v čo vlastne verím.

A Boh to zrejme nie je.

Nemôžem povedať, že by som neverila v Boha, ale nepredstavujem si ho ako Boha kresťanského ani ako žiadne iné náboženstvo, ktoré je pomenované. Snažím sa nad tým skôr uvažovať a zatiaľ ho najviac vidím v planéte a v ľuďoch, v stretnutiach s nimi. Neustále vnímam ohromnú silu, čo je nad nami, ale ne-

” *Môj písomný svet je oveľa silnejší než ten verbálny. Preto mi vyhovuje, že sa dnes veľa komunikuje cez maily a Messenger.* “

viem ju pomenovať. Nepáčia sa mi kresťanské teórie a neznášam ideu náboženstva, ktorá medzi ľuďmi vyvoláva len problémy a vojny.

Spomínali ste filmový scenár vašej diplomovej práce. Zaujímalo by ma, o čom vlastne je.

Je to autoportrét, reflektujúci posledných päť rokov, kedy som žila v Bratislave. Zamýšľala som sa nad medziľudskými vzťahmi, ako som začínala s hraním a vôbec, ako to všetko prebiehalo, s akými ľuďmi som sa stretla a aké vtípné situácie som s nimi zažila. V podstate je to tragikomédia. Rozbor toho, ako tam ľudia žijú a ako to všetko z môjho pohľadu funguje.

Má ten imaginárny film happy end?

Viete, že si ani nepamätám! Ten príbeh má totiž viac koncov. Myslím však, že určite nie je na konci smrť.

Doštudovali ste scenáristiku, ale zatiaľ sa jej nevenujete. Prečo?

Scenáristiku som zatiaľ odsunula. Necítim sa v nej úplne isto. Mám na

seba veľmi vysoké nároky a zatiaľ si nemyslím, že by som bola až taká dobrá scenáristka. Mám pocit, že scenáre budem písať o desať rokov, kedy si budem istá, o čom presne budú. Momentálne ma žiadna z mojich osobných tém nenadchla natoľko, aby bola hodná filmového spracovania. Okolo scenáristiky je mnoho práce a do celého procesu je potreba zapojiť veľký tím ľudí. Film je pre mňa úžasná vec, ale radšej robím v štábe, čo je iný druh zodpovednosti, skôr okamžitý. Scenáristika je dlhodobá. Myslím že robím dobré dialógy, ktoré sú dosť vtípné. Ale chýba im technické prepracovanie, a to je o „odsedení si na zadku“ písania, čo ma skôr baví na pesničkách. Text napíšem napríklad za hodinu, potom na ňom ešte pár dní alebo týždňov pracujem a je hotový. Je to krátky formát, v ktorom vždy presne vyjadrím, čo chcem povedať. A už sa v tom nemusím ďalej hrabať.

Ako dlho žijete v Prahe?

Od júla. V júni som skončila školu, odovzdala som ocinkovi diplom a dočasne zmizla. Žiadni rodičia nie sú príliš nadšení, keď sa ich jedináčik vyparí z krajiny, ale všetci sa s tým napokon zmieria a sú radi, že aj oni môžu opäť vyštartovať za hranice. Česko považujem za súčasť Slovenska a Praha je bližšie než Košice.

Niekde som čítala, že vám trvalo pol roka než ste sa v Prahe začali orientovať. Našli ste si v nej svoje obľúbené miesta?

Chodím behávať na Divokú Šárku, alebo do Stromovky, mám rada Jazz Dock a Martin's Bistro.

Ako vnímate rozdiel medzi Bratislavou a Prahou?

Môžem rozprávať len o situáciách, ktoré som zažila, preto neviem, či sú všeobecne platné. V Prahe cítim veľkú podporu od ostatných muzikantov. Talentovaní mladí ľudia s vlastnými projektami, ako sú speváčky Sára Vondrášková, Sisa Fehérová, Monika Midriaková alebo Mucha, ktorá žije v Brne, to berú tak, že „robíme hudbu“. Každý žije filozofiou,

že ak niekto bude niekoho počúvať a chodiť na jeho koncerty, neznamená to, že nepríde ani na koncert toho druhého. Všetci spolu navzájom držia a veľmi si pomáhajú. A robia to zo srdca. Vedia, že všetci sme na jednej lodi, že sme umelci a robíme „alternatívu“.

Prečo alternatíva v úvodzokách?

Nemám rada pojem alternatívna hudba, pretože podľa mňa príklad alternatívy je aj speváčka Kristína. Nevie, prečo sa používa práve toto pomenovanie? Alternatíva k čomu? Skrátka, nie sme tí, ktorých hráva rádio Expres. A sme na to hrdí, pretože robíme odkaz, ktorý sa zapíše do histórie, nie len do otupenej hitparády z minulého týždňa v mobile dvanásťročných deciek, ktoré z toho zajtra vyrastú.

A ako to funguje v Bratislave?

Tam to funguje tiež, ale sú tam aj prípady šialenstva. Muzikanti, aj keď majú úplne odlišnú fanúšikovskú základňu, sa medzi sebou nenávidia a riešia, komu sa darí viac a komu zas menej. Neustále na seba kydajú a zrazu, keď sa niekomu darí, dostanú úplnú neurózu. Začnú ho stalkovať a neznášať za to, že sa mu darí. Pripadá mi to úbohé a je to zároveň spojené s malosťou Bratislavy, ktorú stále cítim, a ktorá v Prahe až tak nie je. Ale teraz hovorím o extrémnych prípadoch, netvrdím, že to tak vníma väčšina z nich.

Keď sme už pri tom, môžete byť konkrétnejšia?

Zoberme si úplne banálne príklady. V Bratislave sa všetci snažia mať bavorák a byt. Keď nemáte tričko Hugo Boss, budú s vami komunikovať, ako keby ste boli menejcenní. V Prahe to je každému jedno. Všetci chodia v teniskách a rifliach a ľudia sa nesúdia. Nehodnotia sa podľa toho, čo majú oblečené, alebo aké majú auto. Výnimkou je možno pražská maloburžoázia, ale ľudia, s ktorými sa stretávam, sa sústreďia na hĺbku. Je tu väčšia skupina ľudí, ktorí sú kultúrne vzdelaní, snažia sa veľa čítať, premýšľať nad celospoločenskými →

KATARZIA (26)

● Slovenská speváčka, textárka, skladateľka a hudobníčka vlastným menom Katarína Kubošiová. Narodila sa v Nitre. Jej matkou je známa slovenská herečka Eva Pavlíková, ktorá nechcela, aby sa jej jediná dcéra venovala umeniu. Na dramatický krúžok chodila Katarína potajme. Vo svojich šestnástich rokoch sa rozhodla vyraziť do USA. Nakoniec zostala v Bratislave, kde na FAMU vyštudovala scenáristiku. V roku 2010 si zahrala v televíznom seriáli *Aféry* a o rok neskôr v seriáli *Gympel.tv*. Hudobnej tvorbe, ktorú pomenovala *girl folk*, sa venuje od roku 2012. Zatiaľ vydala album *Generácia Y*, novo pripravované album *Agnostika* by malo vyjsť v druhej polovici roka 2016. Momentálne žije so svojím priateľom v Prahe.

„ Verím tomu, čo robím a ak sa ľuďom páčim, tak si ma nájdu. “

témami, sú sociálne a politicky angažovaní, ale zdravo. Je to spôsobené i tým, že sa v Prahe toho viac deje, neustále sa niekam chodí, ľudia majú rozšírenejší kultúrny obzor. Ale taká skupina je aj v Bratislave, aj všade inde, netvrdím, že nie! Len to tu nejak viac fičí.

Praha je známa svojou slobodomyselnou dušou, ktorá fandí umeniu.

Uvažujete nad tým, že zostanete?

Vždy sa cítim strašne dobre, keď prídem do Bratislavy. Vyjdem na ulicu, stretnem dvadsiatich kamarátov a so všetkými si mám čo povedať. Zaujímam sa o to, čo majú nové a ako sa im darí. Keď tam však ostanem dlh-

šie, doľahnú na mňa melancholické nálady. Praha je väčšia, páči sa mi, že v nej môžem fungovať anonymne, viac sa izolovať od sveta, ktorý žijem dvadsaťšesť rokov, a i to, že sa musím viac snažiť. Nepochybne je to ťažšia cesta. Je tu veľa dobrých projektov. Musím na sebe makať, a to ma veľmi motivuje.

V Prahe žijete so svojim priateľom.

Podporuje vás v hudobnej kariére?

Áno, navzájom sa podporujeme. Občas so mnou zájde na koncert, ale drží sa v ústraní. On má svoj život, ja zase svoj a občas sa nám stretne.

Vašej „osudovej láske“ – písaniu, ste sa začali venovať vo svojich

troch rokoch. To ste už vedeli v tomto veku písať?

Viedla ma k tomu babička, ktorá miluje poéziu, ešte donedávna ju bavilo chodiť na recitačné súťaže a celý život sa aktívne venovala literatúre. Keď sa so mnou hrávala, vymyslela hru na verše, ktoré sme si písali. Okrem toho ma veľmi ovplyvnilo divadlo a divadelné hry, ktoré som niekoľkokrát do týždňa pozorne počúvala. Keď som sa hrávala, písala som rýmy, keď som prišla do puberty, začala som písať prvé básničky o chlapcoch, ktorí sa mi páčili a o veciach, čo ma trápili. Robím to tak dodnes. Ak chcem s niekým prebrať niečo

vážne, vyjadriť sa kvetnato a presne to pomenovať, musím im to napísať. Mój písomný svet je oveľa silnejší než ten verbálny. Preto mi vyhovuje, že sa dnes veľa komunikuje cez maily a Messenger.

K písaniu textov patrí aj hudba. Ako ste sa dostali ku hre na hudobné nástroje?

Keď som mala päť rokov, moja mama hrala v divadle *Perinbabu*, v ktorej Alžbetka hrala na píšťalku. Vždy som ju chodila do zákulisia „oslintať“ a vymyslela som, že chcem chodiť na hodiny hudby. V zuške som si zase obzerala striebornú priečnu flautu, ktorá všetkým žiakom vypa-

lovala oči na policičke pani učiteľky. Veľmi som na nej túžila hrať, pretože sa pekne trblietala. Vlastnú mi kúpil dedko a ešte stále ju mám a občas ju i vyťahujem, ale väčšinou sa vytočím, že mi to už nejde.

Učili ste sa ľahko, alebo to bolo skôr trápenie?

Nikdy som nebola typ, ktorý by cvičil. Som veľmi netrpezlivá. Ak nemám okamžitý výsledok, necítim ani motiváciu na to, aby som na sebe pracovala ďalej. Aj keď som dokázala hrať, v mojom okolí boli vždy žiaci, ktorí boli lepší než ja. Ešte som chodila na husle, tanečnú, spev a rok na gitaru. Hudobný nástroj som si vybrala podľa toho, do koho som bola zaľúbená. Po troch mesiacoch gitary ma prestalo baviť cvičiť, takže môj vtedajší učiteľ gitary vymyslel, že budem spievať jazzové štandardy, ktoré ma zaujímali aj vďaka ďalšiemu kamarátovi z konzervatória. Keď som mala pätnásť, začala som s ním chodiť na Bratislavské jazzové dni

Pri čom dokážete zotrvať, čo vás motivuje?

Hrať pre ľudí, alebo tiež hrať s inými ľuďmi.

Ale gitare ste zostali verná...

V období štúdia divadelného manažmentu som začala skúšať robiť pesničky na gitare. Mala som plné zošity textov. Zistila som, že ma to veľmi baví. Zložila som štyri pesničky, ktoré som hrávala kamarátom, keď k nám prišli na návštevu. Nakoniec ma kamoš z Nu Spirit Baru zavolať zahrať ako predkapelu a odvtedy som ešte hrať neprestala.

Nakoniec vás to „brnkanie“ priviedlo na správnu cestu. Kedy padlo to kľúčové rozhodnutie, že sa budete venovať len hudbe?

Popri štúdiu som pracovala ako asistentka réžie v televízii Markíza. Bola som zapojená do projektu, ktorý bol časovo i psychicky veľmi náročný. Keď boli voľné dni, uvedomila som si, že nemám žiadnu energiu na pesničky ani na písanie. Tak som sa jedného dňa rozhodla, že sa vyberiem tou ťažšou cestou. Vykašlala som sa na

peniaze i na perspektívny job, ktorý ma bavil, a časom som sa uistila, že sa budem venovať len hudbe. Nie je isté, ako dlho mi toto rozhodnutie vydrží, ale tak ľahko sa nevzdám.

Umelci to nemali nikdy jednoduché. Užívate sa?

Sú dobré i zlé mesiace. V mojom prípade je to o tom, že sa musím naučiť hospodáriť. Musím myslieť na to, že si práve teraz nemôžem kúpiť kabát, pretože o mesiac tie peniaze budem potrebovať na zaplatenie zdravotného poistenia.

Máte manažéra alebo si všetko zabezpečujete sama?

Slovensko je malé poličko a ja sa cítim byť silná. Zatiaľ to na Slovensku zvládam sama. Zároveň mi to pripadá osobnejšie, ak sa niekto ozve, komunikuje hneď so mnou. V Čechách, ktoré až tak nepoznám, ma zastupuje agentúra Bum bum Satori. Zabezpečujú koncerty, pripravujú zmluvy, dohadujú podmienky. Verím tomu, čo robím, a ak sa ľuďom páčim, nájdu si ma. Zatiaľ mi to vychádza.

Súčasťou vášho prejavu je výrazný imidž. Navrhujete si ho sama alebo s niekým spolupracujete?

Niečo si pripravujem sama, jednoducho sa oblečiem do šiat, ktoré sa mi páčia. Taktiež spolupracujem s návrhárkou Lenkou Sršňovou a občas s Andreou Pojezdálovou. Lenkine návrhy sú farebné. Cítim sa v nich príjemne, pretože zo mňa vyžaruje iná energia, než keby som bola oblečená do čiernej. Farby ma zároveň rozžiaria i zvnútra, mám pocit, že svietim. Nie je to o tom, že by som chcela pútať pozornosť, ale keď už na tom pódiu stojím, musím byť viditeľná. Adine mám zase rada, keď mám náladu na minimalizmus.

Blízky vzťah k dizajnu sa odzrkadľuje aj na vizuálnom riešení obalu posledného albumu *Generácia Y*.

Čím prekvapíte teraz?

Obal *Agnostiky* pripravujem s priateľmi, ktorí sú zhodou okolností aj hviezdy vo svojom odbore, ale mená si zatiaľ nechám pre seba. Tentoraz obal postavíme na fotkách. →

Hovorili ste, že do Agnostiky ste nakoniec vybrali trinásť skladieb. Nájde sa tam i vaša „srdcovka“?

Teraz pracujem na skladbe *Budem sa milovať s hudbou*. Je o tom, že ak rezignujete nad celým svetom a všetkým, čo sa v ňom deje, už nechcete ďalej rozmýšľať. Chcete byť sami so sebou. Pustíte si doma hudbu, ktorá vás preniesie do určitej atmosféry. Tie tóny vás vlastne zachránia alebo podporia emóciu, ktorú prežívate. Ten moment ma veľmi naplnia, je to, ako keby ste sa v noci milovali s hudbou, nie s človekom. ■

RÝCHLOVKY NA KAŽDÝ DEŇ

Rozhovor s Katarziou vznikol postupne, ako denníkový záznam. Začali sme zahrievacím kolom – rýchlymi otázkami a odpoveďami na každý deň.

• INŠPIRATÍVNY PONDELOK

Čo alebo kto vás najčastejšie inšpiruje?

Je to často nezvyčajný zážitok s nejakým konkrétnym človekom. Raz to je svetlo, raz temnota. Vždy prichádza nejaký stav, ktorý tvorí konkrétnu atmosféru, a v tom okamihu cítim, že žijem. Keď tento stav nemám, mám pocit, že ani nie som schopná nič spraviť, že som mŕtva a len tak prežívam.

• ČITATEĽSKÝ UTOROK

Váš obľúbený spisovateľ?

Mojím najobľúbenejším autorom je francúzsky spisovateľ Michel Houellebecq.

• LENIVÁ STREDA

Ako zvyknete relaxovať?

Veľa neodpočívam, lebo mám výčitky, že nič nerobím. Snažím sa dodržiavať svoj denný harmonogram, inak som nervózna a priznám sa, niekedy aj hnusná. Zvyknem behávať, cvičiť na gitare, píšem, čítam a chodím na koncerty iných umelcov. Nevieť si spomenúť, čo všetko robím, každý deň je to niečo iné.

• NEISTÝ ŠTVRTOK

Máte dostatočne silné sebavedomie?

Ako kedy. Vždy a vo všetkom o sebe pochybujem.

• CESTOVATEĽSKÝ PIATOK

Premýšľali ste niekedy nad tým, že by ste so svojimi pesničkami vyrazili do sveta?

Veľa ľudí ma presvedča, aby som to vyskúšala, ale ja neviem robiť pesničky ako kalkul a niekam ich smerovať. Moja tvorba je postavená na jazyku a slovenčina je to, v čom som doma. Aj keď ovládam angličtinu na dosť slušnej úrovni, cítim, že prekladom by som zabýjala zrozumiteľnosť svojich textov. Podľa mňa na to, aby ste prerazili v zahraničí, musíte mať v ruke originalitu a výnimočnosť na svetovej úrovni. Je to spojenie mnohých okolností a schopností, ktoré sa zatiaľ iba učím.

• PÓDIOVÁ SOBOTA

Čo cítite, keď stojíte na pódiu?

Silu a mier, niekedy aj strach. Je to zodpovednosť. Vydávam zo seba veľké množstvo energie, ktorá musí všetkých obsiahnuť. Ale nikde inde sa necítim lepšie, možno ešte pri mori.

• MEDITAČNÁ NEDEĽA

Patríte k osobnostiam, ktoré majú potrebu neustáleho rastu a rozvoja. Čo by ste chceli vo svojom živote dosiahnuť?

Pokoj, vyrovnanosť, nadhľad a miesto, kam sa môžem vracáť a bude tam fajn.

MEDZI ŠTYRMI OČAMI

Na začiatku som vôbec nevedela, ako to všetko dopadne. Katarzia bola neustále na cestách a komunikácia s ňou bola v začiatkoch veľmi strohá. Potom prišiel obrovský zlom. Na stretnutie dorazila v dobrej nálade, v bežeckom úbore so slovami, že po našom rozhovore si pôjde zabehať do pražského parku Stromovka. Nakoniec sme spolu strávili asi dve hodiny a bavili sa o všetkých možných veciach medzi nebom a zemou.

EXPLOZIV

KRIMI / UDÁLOSTI / ZÁBAVA

Krimi, udalosti, zábava

Každý deň o 18:55

na stanici TV Barrandov

